

DVOJNÁSOBNÁ DRŽITELKA OCENĚNÍ
NEJLEPŠÍ ČESKÁ DETEKTIVKA

**MICHAELA
KLEVISOVÁ**

**DŮM NA
SAMOTĚ**

motto

Dům na samotě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Klevisová

Dům na samotě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

**MICHAELA
KLEVISOVÁ**

**DŮM NA
SAMOTĚ**

PRAHA 2017

© Michaela Klevisová, 2011

ISBN tištěné verze 978-80-267-0975-6

ISBN e-knihy 978-80-267-1356-2 (1. zveřejnění, 2018)

Za cennou pomoc děkuji Simoně Martínkové-Rackové.

K napsání příběhu z prostředí mlýna na samotě mě inspiroval mlýn mé kamarádky. Všechny postavy v této knize jsou však zcela smyšlené.

Prolog

Uprostřed noci se probudil, vytáhl ruku zpod peřiny, položil dlaň na stěnu a pohladil dům.

Udělal už to před ním někdo? Těžko, lidé přece domy nehladí. Dominik konečky prstů přejížděl po omítce a přemýšlel, jestli za ty stovky let, co mlýn stojí, ve stejné místnosti spával někdo, kdo to tu miloval stejně jako on.

Škoda že je mu teprve šestnáct a nemůže rozhodovat o tom, zda si rodina usedlost ponechá, nebo ji prodá. Ráno navyklými pohyby ustele modrobílou pruhovanou peřinu, pomůže sbalit zbytek prababiččiných věcí do krabic, přejde lávku k autu a pak už do domu nikdy nevstoupí. Maximálně se bude zdálky dívat, jak ve mlýně, kde to měl strašně rád, bydlí místo prababičky cizí lidé.

Zvláštní, stačí několik týdnů, a nic není jako dřív. Dodela nedávno tu ležel a představoval si, že je o nějakých deset patnáct let starší a tenhle dům mu patří. Maloval si, co jednou s mlýnem udělá; citlivě zrekonstruuje fasádu, bahnitý dvorek vydláždí těmi velkými plochými kameny z řeky. S přítelkyní nebo manželkou bude snídat u dřevěného stolu pod třešněmi a večer pít víno na lávce a máchat si nohy v řece. Nejdřív tu s nimi bude bydlet prababička, samozřejmě, vždyť ten dům je její. Dominik se u ní vždycky cítil volněji než doma. Líbilo se mu, že si prababička Klára denně vykládá karty a každý večer těsně před spaním se pečlivě nalíčí u starodávného toaletního stolku.

„Proč se maluješ do postele?“ zeptal se jí jednou a ona k němu obrátila obličej s načerněným obočím. „Přece abych dobře vypadala, kdybych v noci umřela,“ odpověděla vážně.

Ve tmě slyšel tichý prababiččin dech. Překvapilo ho, jak klidně poslední večer ve mlýně spí. Není jí líto, že opouští usedlost, kde kdysi žila s manželem a kde vychovala syna?

Nemrzí ji, že se ten syn rozhodl mlýn prodat a ji přestěhovat do svého novějšího domu na druhém konci vesnice, jako by byla věc? Nezaskočilo ji, jak rychle se našel kupec?

Dominik si byl jistý, že už neusne. Opatrně odhrnul při-krývku a spustil nohy na ledové dlaždice. Půjde si sednout na lávku. Naposledy.

Prababička už dlouho obývala jen novější dvoupokojový přístavek vedle starého mlýna, který nezadržitelně chátral. Dnes ve stísněném přístavku přespávala celá rodina: děda, babička, Dominikova matka a Dominik. Prý aby prababičce nebylo smutno a aby zítřejší stěhování proběhlo hladce. Večer si v klidu opekli špekáčky na ohni a dívali se na světlušky, jako by zítřek neměl znamenat konec jedné životní etapy.

Dominik opatrně vyšel do předsíně a přitiskl ucho ke dveřím druhé ložnice. Ticho. Copak matka s prarodiči také v klidu spí? Je snad z celé rodiny jediný, kdo se s mlýnem tak těžko loučí?

Koupila to tu nějaká ženská z Prahy, říkal děda. Mladá, pětatřicet šestatřicet, nastěhuje se s přítelem. Děda za její peníze zrekonstruuje stáje a postaví novou cvalovou dráhu. Prababička Klára se zabydlí v dědově domě, v podkrovním pokojíku hned vedle Dominikova. Bude mít elektrické topení a vodu, co v zimě nezamrzá.

Všichni budou spokojení.

To jen on se zalyká lítostí.

Potmě nahmatal kliku a překvapilo ho, že vchodové dveře přístavku nejsou zamčené. Známě zaskřípaly. Vyšel do noci a vdechl vlhký vzduch od řeky.

Zadíval se na hvězdy, ale vzápětí nastražil uši. Kromě bublání vody v kamenitém korytě bylo slyšet ještě něco dalšího; ženský hlas. Stačilo pár kroků po trávě a na lávce uviděl matku s dědou.

„Mě to nemrzí, tati. Nemám to tu ráda,“ říkala matka. „To se mi nemůžeš divit. Nechtěla bych tu žít, ani kdybych

někoho měla. Nepustila bych chlapa ani do hospody, abych tu na něj nemusela sama čekat. Fakt nechápu, že se tu Klára nebála. Proč tu proboha zůstávala? Dům na samotě není nic pro osamělou ženskou.“

„Ona se tu narodila. Je zvyklá.“

„Já vím. Ale i tak.“

*„Ty si myslíš, že jsme to tu měli prodat už dávno, vid?“
prohodil děda po krátké pauze.*

„Jo.“

„Jenže víš, jak to s ní bylo těžký. Zakládala si na tom, že ve svém věku pořád zvládne topit v kamnech a odhrabávat sněh. Musel jsem na ni dost zatlačit. Kdyby bylo po jejím, odešla by odsud až nohama napřed. Jen doufám, že ji to stěhování nezabije.“

„Neboj, ona si u nás zvykne. Jsem fakt ráda, že už sem nebudu muset chodit, tati. Mám tu divný pocit.“

Dominik se zastavil ve stínu olší. Dál už nepůjde. Nebyl si jistý proč, ale něco mu napovídalo, že ať se matka s dědou baví o čemkoli, pro něj bude lepší to nevědět.

Kapitola 1

O deset měsíců později

Tak tedy odešel.

Myslela si, že až ta chvíle nastane, uleví se jí, ale místo radosti ji zaplavil stesk. To já chtěla, aby se odstěhoval, připomněla si. A měla jsem k tomu důvody, které by každý pochopil... kdybych se je ovšem nerozhodla tajit.

Proud řeky byl dnes slabý a voda klouzala přes kameny tak tiše, že bylo slyšet, jak Martin na druhém břehu nastartoval auto. Nela Keplerová došla po blátivé pěšince od zápraží k lávce. Skrz větve olší s rašícími listy viděla, jak se Martinův renault pomalu sune po polní cestě k silnici. Napadlo ji, jestli Vanilka na zadním sedadle kňučí. Za dva roky si na sebe s Nelou zvykly, ale nedá se nic dělat, fena patří Martinovi. Oba jsou pryč. Právě se přesunuli z přítomnosti do minulosti.

Nela si přitáhla vestičku z králíčí kožešiny blíž k tělu a zamířila zpátky do přístavku, přilepeného k boku polo-rozpadlého starého mlýna. Kouř z komína se povaloval po střeše a štípal ji v nose. Na začátek dubna je příšerné počasí, napadlo ji, a já nemám dost dříví na topení. Bude třeba pokácet pár olší u řeky, ale kdo jí s tím teď pomůže? Martin chtěl dřevo nařezat příští týden, ale minulost už spolkla i jeho motorovou pilu, kterou tak láskyplně ukládal na dlaždice vedle postele, aby ve stodole nenavlhla. Nela si pomyslela, že pach motorového oleje jí v ložnici bude chybět ještě méně než Martin.

Vešla do přístavku, který byl jedinou obyvatelnou budovou z celé usedlosti, do níž se Nela s Martinem loni na-

stěhovali, aby ji postupně zrekonstruovali. Většina jejich známých si tehdy klepala na čelo. Jak chtějí žít v domě, ke kterému ani nevede zpevněná přístupová cesta? Vážně hodlají celou zimu přikládat do kamen, vylézat z postele do ledové místnosti a bojovat se zamrzlými vodovodními trubkami? Oni, kteří se narodili a vyrostli v bytech s ústředním topením? A Nela chce pustit slušně placené místo v galerii na Starém Městě a pracovat na vesnici jako *hospodyně* bohatých sousedů? Pomátla se snad? S Martinem se podobným řečem smáli a svorně přísahali, že se do Prahy vrátit nechtějí.

Nela to cítila pořád stejně.

Měla by se bát? Nejbližší sousedé, její zaměstnavatelé Jindrovi, žijí dva kilometry odsud za lesem. Kdyby ji tu někdo přepadl, mohla by si vykřičet plíce, a stejně by ji neslyšeli...

Opřela se čelem o okenní tabuli. Oheň v kamnech hlasitě požíral olšová polena. Nela se pokusila přivolat spokojenost, ale cítila se jenom otupělá. Už několik týdnů věděla s jistotou, že s Martinem nechce zůstat, tak proč se tedy neraduje, že dotáhla nepříjemný úkol do konce? Má, co chtěla. Nikdo už nebude k nedělnímu obědu pouštět fotbalové přenosy a pořady pro kutily, nikdo už nevytře podlahu v koupelně jejím nejlepším tričkem, nikdo nesloží cihly přesně na místo, kam si zasázela petrklíče. Je svou paní. A zdaleka nejde jen o tyhle povrchnosti. Ví přece moc dobře, proč Martina požádala, aby se odstěhoval, plánovala to dlouho dopředu a na důsledky by měla být připravená. Je na ně připravená. A samozřejmě tu zvládne žít sama, proč by ne?

Hodila do kamen ještě jedno poleno a šla si otevřít víno.

„Na nový život,“ připila si důležitě. V jednom ženském časopise četla, že se to tak po rozchodu má. Proč? Přece aby se člověk smířil s tím, že odteď je všechno jinak.

***

„Takže se přestěhuješ zpátky do Prahy,“ odušila matka, když Nela večer zavolala rodičům, aby jim oznámila, že už zase patří mezi nezadané.

„To jsem neřekla.“ Zalitovala, že se pokusila rozptýlit úzkost právě hovorem s matkou. Copak nemá dost kamarádek, které by ji vyslechly, aniž by jí mluvily do života? „Proč bych se stěhovala?“

„To je snad jasný, ne? Nemůžeš v tý barabizně zůstat. Jenom si tě představím, jak tam teď sedíš uprostřed těch lesů, a naskakuje mi husí kůže.“

„Přeháníš.“

„Počkej, až se rozkřikne, žes vyhodila Martina. Všichni úchyláci z okolí si tě dají na pořadník. Je jenom otázka času, kdy tě někdo přepadne.“

Nela se pobaveně usmála, ale promluvila vážně. „Jsem tu doma, mami.“

„Tady jsi doma. Tady v Praze! Koukej se sbalit a přijet. Myslela jsem, že v tý plesnivý díře trčíš jenom kvůli Martinovi, a že až se rozejdete, přijdeš k rozumu.“

„Vždyť víš, že to já jsem chtěla pryč z Prahy! Chtěla jsem stodolu, ve který budu moct malovat. Byl to přece můj nápad.“

„Dobře, ale teď se změnila situace. Laskavě si uvědom, že ženská bez chlapa nemůže žít v domě na samotě. To by byl holej nerozum. Než ten dům prodáš, nastěhuješ se k nám a hotovo.“

„Prodával by se špatně,“ namítla chabě Nela. „Je na něm hypotéka.“ Úspory jí na zchátralou usedlost nestačily, a tak si půjčila. Martin sice nabízel, že by se na koupi domu mohl podílet, ale pak přišel s tím, že mu v bance odmítají půjčit. Tenkrát se cítila zklamaná, teď byla ráda. Kdyby vlastnili dům napůl, rozchod by byl mnohem složitější.

„Když slevíš, prodáš. Jak už jsem řekla, nemůžeš tam –“

„A proč bych nemohla? Předě mnou tu taky bydlela samotná ženská. Když jsem mlýn kupovala, byla tu sama

už sedmnáct let.“

„Osmdesátiletá bába.“ Matka si nesouhlasně odfrkla. „Myslíš, že ta nějakýho úchyla zajímala? Ne. Ale *ty* budeš zajímat všechny.“

Mluvila, jako by okolí Smrčiny bylo obydleno samými devianty, ale Nela se to rozhodla nekomentovat. „Asi moc často koukáš na detektivky, mami.“

„A ke všemu se ani nezamykáš,“ pokračovala matka obvyklým autoritativním tónem. „No řekni, máš zamčeno?“

Nela střelila pohledem po dveřích. Dokud tu s ní bydlel Martin, často si šla lehnout dřív, než se vrátil, aniž otočila klíčem v zámku. Běžně bývala sama v domě, do kterého mohl kdokoli vstoupit...

Stejně jako teď.

Teď se jí zrychlil iracionálním strachem. Rychle vstala a spěchala ke dveřím, jako by najednou záleželo na každé vteřině a nezvaný host už zvenčí sahal na kliku.

„Klid, jsem zalígrovaná na dva západy,“ zalhala matce a teprve pak potichu zamkla. Vzápětí si vzpomněla na okno v komoře, které s Martinem nechávali ve dne v noci pootevřené. Měla by ho teď začít zavírat? Kolik dalších zvyků ještě bude muset změnit?

„Prostě se vrátíš a hotovo,“ rozkázala matka. „Můžeš klidně bydlet s námi. Máme o tebe s tátou strach.“

„Ne,“ pronesla vzdorně Nela. Potřebuje se konečně vymanit z vlivu rodičů; je to jeden z důvodů, proč odešla na venkov. A poradí si, ať s chlapem, nebo bez chlapa. „Já o sebe strach nemám.“

„Ale měla bys ho mít. Když si představím tu tvoji obrovskou stodolu a ten strašidelnej mlýn... Někdo se tam může schovávat.“

Ve stodole si Nela zařídila něco jako malířský ateliér, v rohu byl špalek na sekání dřeva a podél stěn s Martinem naskládali polena. Nela běžně chodívala večer s baterkou pro polínka a dávno se přestala při každém šustnutí vy-

plašeně ohlížet přes rameno. Zpočátku samozřejmě strach měla, ale ne déle než pár týdnů. Člověk si zvykne na všechno, i na samotu.

„Cítím se tu bezpečně, mami. Připadá mi, že mě ten barák má rád. Že mě tak nějak... chrání.“

„Jsi praštěná.“

Nela už měla rozhovoru dost. „Půjdu si pustit zprávy, ano? Zítra zase zavolám. Přijďte s tátou na víkend, jestli chcete.“

Bylo to jen zdvořilostní pozvání. Otec s matkou milovali kavárny, galerie, divadla, hezké oblečení a jejich svět končil tam, kde městská dlažba. Ve Smrčině byli zatím na návštěvě jen jednou a netvářili se, že by se ještě někdy chtěli vrátit.

„Počkej! Proč ses s ním vlastně rozešla? Ty víš, že jsem na ten den čekala jako na smilování, takže tě nekritizuji, pánbůh chraň. Jenom mě překvapuje, jak najednou se to stalo. Ještě před půl rokem jste mluvili o svatbě, ne?“

Nela tu otázku čekala, přesto se ale zajíkla. „No... neklapalo nám to.“

„Nestěžovala sis.“

Ne, nestěžovala, i když v poslední době by bývala chtěla. Ale o některých věcech je lepší nemluvit. Kdyby přiznala, co je s Martinem v nepořádku, svým způsobem by očernila i samu sebe. Propadala by se hanbou, že s někým takovým dva roky chodila a dlouho nic nepoznala.

„Ubližoval ti nějak?“

„Ne!“

Matka netrpělivě mlaskla. „Tak co se stalo?“

„Něco jsem se o něm dozvěděla. Nelíbilo se mi to, takže jsem ho požádala, aby si sbalil kufry.“

Ve sluchátku se ozvalo zaševelení, které Nele připadalo jako úlevný povzdech, ale nebyla si jistá. „Takže ti zahýbal,“ konstatovala matka.

Nela se rozhodla mlčet.

„No dobře. Chápu, že se ti o tom nechce mluvit,“ pokračovala matka o poznání lehčím tónem. „Tak se opatruj a hlavně se zamykej.“

Nela zavěsila, dopila víno a pustila si televizní zprávy. Nějaký čas potrvá, než si zvykne, že na ni doma nikdo nemluví, a televize zažene zbytečnou úzkost účinněji než rádio. Nejenže odcloní zvuky zvenku, ale její sledování moc nejde dohromady s přemýšlením.

Jenže tentokrát o uklidňující televizní terapii nemohla být řeč.

Na obrazovce se ve tmě prozářené silnými reflektory třepotala červenobílá pruhovaná policejní páska, napnutá mezi kmeny buků. Nele byla krajina povědomá. Vzápětí se dozvěděla proč.

Reportáž byla natočena v lese u Smrčiny, jen několik kilometrů od mlýna. Předě dvěma hodinami v něm byla nalezena zavražděná žena.

Kapitola 2

Kdyby tušila, že její podvečerní procházka skončí vyšetřováním vraždy, vzala by si na sebe něco elegantnějšího.

Olga Jindrová seděla proti dvěma kriminalistům a nemohla se zbavit dojmu, že v černých manšestrových kalhotách a khaki roláku vypadá nedůvěryhodně. Podobně ležerní oblečení ve volném čase běžně nosívala, ale když se teď na něj podívala očima policistů, připadalo jí pro třiapadesátiletou úspěšnou podnikatelku nevhodné. Kdyby na sobě měla šňůru pravých perel, kašmírový svetřík a ty nesmírně drahé hodinky, co jí dal Jiří k padesátinám, hodila by se do luxusně zařízeného obývacího pokoje mnohem víc a kriminalisté by s ní nejspíš jednali s větším respektem. Olga však odjakživa dbala spíš na obsah než na formu a odráželo se to i v jejím přístupu k oblékání. K če-

mu jsou perly, prsteny, náramky, zkrátka všechno to lesklé, těžké a nepohodlné, čím se lidé tak rádi ověšují? Jakou to má funkci?

Olga se oblékala, aby jí nebyla zima a aby se cítila pohodlně. Pokud se nechystala večer do společnosti, nelíčila se. Nepotrpěla si na okázalé věci. I tenhle nesmyslně velký dům plný drahých designových předmětů zařizoval její manžel a ona si v něm dlouho zvykala. Kdyby záleželo na ní, byl by jejich domov především účelný. Nebyla zvyklá dělat věci na efekt a nezměnilo ji ani manželství s mužem, pro kterého byl efekt alfou i omegou života.

Může to být jeden z důvodů, proč si Jiří našel milenkou?

Asi ano, pomyslela si a nahlas vzdychla.

V krbu praskala březová polena a v místnosti začínalo být horko, ale Olga věděla, že si za žádnou cenu nemůže svléknout svetr. V bavlněném khaki tričku s natištěným nápisem *Art against terrorism* rozhodně vypovídat nebude.

Detektiv Abrahám z berounského oddělení vražd měl kruhy pod očima a až přehnaně ladabylou výslovnost. Vypadá depresivně, napadlo Olgu, a možná také depresivní je. Vlastně se mu při jeho povolání není co divit.

„Takže jste se vydala na procházku,“ pobídl ji unaveně a pohlédl jí do očí. Jeho zavalitější kolega, jehož jméno si Olga nezapamatovala, se mlčky rozhlížel po místnosti, jako by předpokládal, že mezi knihami na policích zahlédne vražednou zbraň.

„Ano,“ potvrdila Olga. Nemohla se zbavit pocitu, že s ní kriminalisté jednají tak trochu jako s podezřelou. Jako by z ní pouhý fakt, že našla v lese mrtvolu, dělal potenciální vražedkyni.

„Proč tak pozdě? Už se skoro smrákalo.“

„Vždycky se po večeri chodím projít.“ Pokrčila rameny. „A taky po snídani a po obědě. Miluju procházky. Mám na ně moře času, protože manžel od rána do noci pracu-

je.“ Zalitovala, že jí při poslední větě do hlasu prosákla hořkost. Vlastně to není tak dlouho, co spoustu volného času považovala za výhodu. Vyhovovalo jí, že Jiří jejich firmu řídí sám a ona nemusí o ničem rozhodovat a může se věnovat jen svým oblíbeným tvůrčím nebo příjemně rutinním úkolům. Je přece obvyklé, že muži pracují víc než ženy, nebo snad ne? Cítila se v manželství naprosto bezpečně a ve snu by ji nenapadlo Jiřího podezírat, že když není s ní, užívá si důvěrné chvíle s jinou ženou. Prostě musí hodně pracovat, aby udržel firmu v chodu. Vždycky býval takový; práce pro něj byla ze všeho nejdůležitější.

Byli každý jiný, ale zamilovali se do sebe ve věku, kdy rozdíl povah ještě nejsou tak patrné, a pokud přece jen ano, tak působí spíš přitažlivě než rušivě. Chodili do školy, měli podobné starosti. Než zjistili, že vlastně nemají skoro nic společného, natolik se sžili a přilnuli k sobě, že pro ně taková prkotina jako rozdílný pohled na svět nemohla být dostatečným důvodem k rozchodu.

Alespoň Olga to tak dodnes cítila. O to víc ji šokovalo, když se k ní Jiří náhle začal chovat chladně. Přestal se jí dotýkat, zavíral se před ní do jiného pokoje a na její pokusy o přiblížení reagoval podrážděně. Už neprotestoval, když ho odmítla doprovázet na dostihy, které stály na druhé příčce jeho zájmů hned po úspěchu v podnikání. Nakonec začala v kapsách jeho oblečení, určeného k vyprání, nacházet účtenky za dárky, jež rozhodně nebyly pro ni: jednou belgická bonboniéra, podruhé šperk, potřetí spodní prádlo.

To už bylo naprosto zřejmé, do jaké situace se dostali, a tak na Jiřího uhodila.

Sice všechno popřel a obvinil ji z chorobné žárlivosti, ale vzápětí ztratil poslední zábrany a začal se chovat ještě bezohledněji než dřív. Vracel se z pracovních schůzek čím dál později a párkrát nepřišel domů vůbec. Jako by usoudil, že jestliže mu Olga až doteď nepohrozila rozvodem, zřejmě už vydrží cokoli. Na jakékoli popíchnutí reagoval

útokem: „Nemáš nic jiného na práci než mě špehovat?“

Nedávno, když našla na sedadle jeho auta dlouhý hnědý vlas (sama byla blondýnka), už nedokázala mlčet a prohodila: „Neměla bych vyklidit pole?“

Jiří nadskočil, jako by ho do bosého chodidla bodla včela. „To bych chtěl vidět, jak *ty* bys vyklidila pole. Raději mlč a važ si toho, co máš. Uvědomuješ si vůbec, co bys beze mě byla? Nic! Jenom hovno u cesty.“

Mohla oponovat, že nápad vyrábět luxusní nádobí ručně zdobené zlatem a drahými kameny byl přece její. Jen ona sama vymýšlí veškerý design jejich zboží a stará se o kompletní administrativu. Mohla mu připomenout, že jí patří padesát procent úspěšné firmy a rozvodem by získala půlku společného majetku, ale rozhodla se manžela dál nedráždit. Dobře ho znala a tušila, že ji ponižuje, protože se ve skutečnosti bojí, aby neodešla. Nechce se rozvést. Nenašel si milenkou proto, aby vyměnil jednu manželku za druhou. Kdyby musel volit, nejspíš by se rozhodl pro známé pohodlí, pro milovaný dům, pro Olgu. A Olga usoudila, že pro tuto chvíli jí takové malé vítězství stačí.

Pak už se Jiřího raději na nic neptala, i když v duchu mu kladla spoustu otázek. Proč? Jak dlouho? Kdo je ta žena?

„Hovno u cesty,“ zadrmlila si pro sebe.

„Prosím? Vnímáte mě vůbec?“ Kriminalista se předklonil a Olga poplašeně zamžikala. „Na něco jsem se vás ptal.“

Jak se jí proboha myšlenky zatoulaly od vraždy ke zpackanému manželství? Kudy vedl spojovací můstek? Možná je na vině ten prášek na uklidnění, který spolkla, když jí policejní hlídka dovolila odejít z místa činu domů. „Zamyslela jsem se. Omlouvám se.“

„Neomlouvejte se a raději mi popište, jak jste našla tělo,“ vyzval ji netrpělivě Abrahám.

Druhý kriminalista na ni jen mlčky upíral vodnaté oči. Ti dva si zjevně rozdělili role: šéf vyslyšel a podřízený byl

tichým pozorovatelem.

„Uhnula jsem ze silnice na lesní cestu. Je to zkratka na nádraží a příjemná procházka. Zpátky se dá jít po silnici. Ušla jsem asi sto metrů a najednou jsem mezi stromy zahlédla něco barevného. Nejdřív jsem si myslela, že tam někdo vyhodil staré oblečení nebo velkou tašku. Sešla jsem z cesty, abych se podívala. Až když jsem přišla blíž, poznala jsem, že tam leží... žena.“

„Jak jste zareagovala?“

„Promluvila jsem na ni.“

„A pak?“

„Zacloumala jsem s ní. Nejdřív jsem si myslela, že se jí třeba jen udělalo špatně. Člověku přece hned nepřijde na mysl vražda. Ležela tak úhledně, víte, s rukama srovnanými podél těla... Ale pak jsem se jí podívala do obličeje a bylo mi hned jasné, že jí někdo ublížil. Ty vytřeštěné oči byly... no... hrozné.“ Roztrásl se jí ruce, a tak je schovala pod stůl. Kdyby ji teď kriminalisté napojili na detektor lži, určitě by usoudili, že jim vykládá výmysly, napadlo ji. Odjakživa o průkaznosti toho zařízení pochybovala, protože všichni lidé přece při policejním výslechu bývají ve stresu, i když mluví čistou pravdu.

„Ještě nějak jste se jí dotkla?“

„Ano. Zkusila jsem jí nahmatat tep. Takhle,“ přiložila si ukazováček a prostředníček na krční tepnu, „jsem jí přitiskla prsty na krk. Pak jsem zavolala manželovi,“ dodala, ačkoli se jí na to nikdo neptal.

„Proč manželovi?“

„Vždycky když se něco děje, automaticky volám jemu.“ Hořce se pousmála. Komu jinému by taky měla volat? Příteklým, které mají své rodiny, děti a některé už i vnoučata? Určitě není dobře, že Jiří zůstal středobodem jejího světa. Naopak to už dávno není, jenže copak se lze na povel vnitřně odstříhnout od člověka, který byl pětatřicet let vaší nejbližší bytostí?

„A co vám řekl manžel?“

„Skoro nic. Řídil. Spěchal na nějaké jednání, které nechtěl rušit. Vrátila jsem se na silnici, došla jsem na kraj vesnice a vytočila jsem 158. Počkala jsem na policejní hlídku ve vsi. Ukázala jsem jim, kde ta mrtvá leží, podepsala jsem výpověď a pak jsem šla domů. Je to odsud kousek, takže –“

„V okolí místa činu jste nikoho dalšího neviděla?“

„Myslíte v tom lese? Ne.“ Než kriminalista stačil položit další otázku, vyhrkla: „Poslyšte, můžu se vás taky na něco zeptat? Má tu vraždu na svědomí ten úchyl, co už dvakrát vraždil v Praze?“

„Na takové spekulace je ještě brzy, paní Jindrová.“

„Já jen že když jsem byla s hlídkou u těla, přijeli tam reportéři z televize a říkali, že ten vrah z Prahy udělal v obou případech všechno úplně stejně.“ Začala rukávem cítit šmouhy na stole ze skla a oceli. „Trochu mě děsí představa, že se nám sem přesunul nějaký maniak.“

Kriminalisté si vyměnili pohled, jehož význam Olze nebyl zcela jasný. Hodlají před veřejností zatajit, že jde o práci sériového vraha? Nechtějí šířit paniku? Pokud je to tak, mají smůlu. Tohle není Praha ani Beroun. Za několik hodin se bude o vraždě mluvit v celé vesnici a do zítřka se podrobnosti roznesou i do okolních obcí. Všichni budou vědět, že mrtvá ležela s rukama pečlivě srovnányma podél těla a že nad čelem měla ustřižený pramen vlasů. Na venkově se drby šíří nadzvukovou rychlostí a ty nechutné obzvlášť.

„Policejní hlídce jste řekla, že jste zavražděnou neznala, ale je vám povědomá.“

„Ano.“

„Kde jste ji mohla vidět?“

Zavrtěla hlavou. „Netuším. Ze Smrčiny ale určitě není. Zkuste se po ní optat *U Lenina*... to je místní hospoda... nebo ještě spíš ve stájích trenéra Soukupa. Trénuje dostihové koně a jezdí za ním dost lidí. Je to na kopci kousek od lesa, kde ležela.“

„Dobře. Díky za pomoc.“ Poprvé se na ni usmál.

„Zvládnete teď zůstat sama? Kdy se vrátí manžel?“

Chtěl jí projevít soucit, ale měl si to raději ušetřit. Do očí jí vyhrkly slzy, a tak rychle předstírala, že zívá a mne si unavené oči. „Nevím. Zkusím si lehnout.“

V zimní zahradě, kterou se vycházelo z vily, se k ní kriminalista otočil. „Kdybyste si vybavila, kde jste tu ženu viděla, ozvěte se mi.“

Na nic jiného v uplynulých dvou hodinách nemyslela. „Napadá mě, že jsem ji možná letmo zahlédla dnes odpoledne ve stájích u Soukupů... máme u nich s manželem v tréninku koně a já se tam před večerí na chvíli zastavila... ale nejsem si jistá, jestli to skutečně byla ta samá žena.“

Otevřela dveře do vlhké studené tmy, a když se dívala, jak kriminalisté odcházejí k autu, hlavou jí bleskla znepokojivá myšlenka.

Bylo by krásné, kdyby ta žena z lesa byla Jiřího milenka. Bylo by krásné, kdyby Jiřího milenka byla mrtvá.

Ve stejné chvíli stála Nela uprostřed místnosti a strachy se jí dělalo špatně. Někdo se za ní dobýval do přístavku. Něčím narazil zvenčí do dveří. Šramotil za nimi. A znovu.

Kdyby při telefonátu s matkou nezamkla, co by se teď dělo? Zápasila by s vrahem té ženy z lesa?

Kdyby obcházel okolo Smrčiny a hledal další oběť, Nela by byla snadný terč.

„Kdo je tam?“ zavolala už potřetí. Opět žádná odpověď. Přiskočila k oknu a prudkým trhnutím zatáhla závěs. V místnosti ozářené světlem si připadala strašně zranitelná. Kdokoli může chodit okolo domu a dívat se na ni, aniž by o něm věděla. Může se venku schovávat ve stínu starých jedlí a čekat na vhodný okamžik k tomu, aby... Aby co?

Asi tu přece jen nemůže žít sama. Martin prorokoval, že tu bez něj nevydrží ani týden, a možná ještě na jeho slova dojde. Během večera Nele několikrát volal, ale ne-

zvedala mu telefon. Už s ním nechtěla mluvit. Všechno už mu přece stokrát vysvětlila a další rozhovor by byl jen prodlužováním agonie jejich vztahu.

Může být za těmi dveřmi on a schválně ji strašit? Vrátil se, aby jí nahnal strach, a donutil ji tím přehodnotit dnešní rozchod? Nebyla si jistá, jestli se mu takové chování podobá. Nikdy nebyl rozhodný a o věcech raději dlouze mluvil, než aby je uskutečňoval. Spíš si ho dokázala představit, jak sedí s kamarády v hospodě na pražském sídlišti, pomlouvá ji a kuje pomstu, na kterou nikdy nedojde.

Vypnula televizi a v místnosti se rozhostilo ticho. Seriálová hudba a hlasy herců sice navozovaly jakousi iluzi bezpečí, ale Nela teď potřebovala být ve střehu. Jedině tak dokáže vytušit úmysly člověka za dveřmi. Možná by měla ještě zhasnout, aby vetřelec podle stínu za závěsem nemohl odhadovat, co právě dělá.

Mělce dýchala a napínala uši do ticha, které rušilo jen bublání řeky. Měla pocit, že venku na rozbláceném dvorku slyší kroky, ale nebyla si tím úplně jistá. Možná Martin rozhlásil po známých, že ho vyhodila, a teď si z ní opilí štamgasti z hospody *U Lenina* dělají legraci.

Při té představě se jí trochu ulevilo. Nedaleko došlo k vraždě, ale to ještě neznamená, že se teď vrah dobývá k ní. Proč by to dělal? Vzala do ruky mobil a s prstem na klávesnici váhala, jestli by měla zavolat na policii nebo svým nejbližším sousedům Jindrovým. Kdyby Jiří Jindra sedl do auta, byl by tu za tři minuty, ale Nele se nechtělo ho obtěžovat. Zdál se jí příliš strohý a nepřístupný. Muže jeho typu není snadné žádat o pomoc.

Za dveřmi bylo ticho. Takže vetřelec odešel? Pak se ozvala další tupá rána – a zakňučení. Nela by to zakňučení poznala mezi tisíci jiných.

Vanilka?!

Takže tam venku je pes. A tím pádem i Martin. Proč jí sakra neodpověděl a schválně ji děsil? Špehuje ji, aby zjistil, jestli náhodou jeho místo ve mlýně hned první večer

nezaulal jiný muž? Ano, tak to zřejmě bude.

Nela v návalu vzteku vykročila ke dveřím. Musí si s Martinem promluvit a vysvětlit mu, že konec v jejím podání znamená opravdu konec, nikoli pauzu nebo výzvu k boji.

Doširoka otevřela dveře a do předsíně okamžitě vpadla zablácená a mokrá Vanilka. Nela se nechala od feny zlatého retrívra obejmout předními tlapami a čekala, odkud se vynoří Martin. Nikde nikdo. Po chvíli sestoupila po třech kamenných schodech na dvůr a usilovně tápala očima ve tmě.

„Martine?“

Možná šel do stodoly nebo do pobořených bývalých chlívků, i když Nela nechápala, co by tam potmě pohledával. Že by něco důležitého zapomněl?

„Martine?“ zkusila to hlasitěji a přemýšlivě se zadívala na psa. Vanilka se jí motala okolo nohou, kňučela, slintala a divoce vrtěla ocasem. Nezdálo se, že by někde poblíž měla pána. Soustředila se jen na Nelu.

Nela s baterkou došla do stodoly a přejela kuželem světla po hromadách harampádí a špalku na sekání dřeva. Podívala se ještě do bývalých chlívků. Nikde ani živáčka. Vanilka přišla do mlýna sama.

Co to k čertu znamená? Martin by svého psa nikdy nevyhodil z auta. Nela ho podezírala, že fena je jediná bytost, kterou kdy dokázal opravdu milovat. Že by mu Vanilka utekla z auta? Občas chytla stopu a zmizela. Nejspíš právě proto dnes Martin tolikrát volal. Někde zastavil a fena vyskočila z vozu. Co když se vyboural? Jeho telefonáty přinejmenším dokazovaly, že je naživu – tedy pokud jí ze svého mobilu volal on.

Nela si musela připustit, že o něj má strach. Nechce s ním žít a dobře ví proč, ale už nikdy to pro ni nebude cizí člověk.

Vytukala jeho číslo.

„No konečně.“ Mluvil, jako by měl rýmu nebo plakal.

Trápí se víc kvůli rozchodu, nebo kvůli ztracené feně?

„Máš tady Vanilku. Právě přišla,“ oznámila mu Nela.

„Až teď?“

„Před chvílí. Pěkně mě vyděsila. Proč s tebou neodjela do Prahy? Co se stalo?“

„Zastavil jsem u... no... prostě jsem zastavil. Kousek za Smrčinou. Vanilka mi zdrhla z auta.“

„A tys ji jen tak nechal jít?“

„Hledal jsem ji. Dokonce mi s tím pomáhal nějaký týpek, co šel okolo. Ale vypařila se. Řek jsem si, že chytla stopu nebo běží za tebou.“ Hlas se mu podrážděně zachvěl. „Co jsem měl podle tebe dělat? Vrátit se do mlýna? To asi ne, co?“

Poslední větu pronesl s posměšným frknutím. Chápana, že po té dnešní hádce nechtěl jet zpátky dokonce ani kvůli Vanilce.

„To asi ne,“ zopakovala po něm, protože nic duchaplnějšího ji nenapadlo. „Tak ji máš tady.“

„Postarej se o ni a já si pro ni někdy přijedu. Až budu mít čas.“

Vzdychla. Ten zatracený pes jí překazil rozchod, ke kterému se odhodlávala týdny! Už s Martinem nechtěla mluvit. Nechtěla se s ním znovu setkat. Byla rozhodnutá. Jenže co je jí to platné? Martin je chytrý; nechá u ní psa několik dní a přijede, až vztek vyprchá a hrany se ohladí. Pak začne naléhat, aby ho vzala zpátky. Možná dokonce Vanilku schválně vyhodil z auta, protože měl tenhle plán... Nela stála ve tmě mezi rozvalinami hospodářských budov, ozářených jen světlem měsíce, ale najednou vůbec neměla strach. Cítila jen úzkost. Martin ji už zase zahnal do kouta.

„Díval ses na zprávy?“ zeptala se, aby změnila téma, a když neodpověděl, dodala: „U Smrčiny dneska odpoledne zabili ženskou.“

„Já vím. Hrůza, co?“

„Jo.“ Překvapilo ji, že se ani nezeptal, jestli Nela ví, kdo

ta zavražděná byla. To ona hned zavolala Vandě Soukupové a Olze Jindrové a za patnáct minut o vraždě věděla víc, než si přála. Tohle bylo výhodou a současně i nevýhodou života v malé obci. Možná že i Martin už obvolal svoje známé ze Smrčiny a dostal vyčerpávající informace. „Našla ji Jindrová, mluvila jsem s ní,“ pokračovala. „Je zralá na psychiatra a –“

„Já už to slyšel,“ přerušil ji netrpělivě. „Volal jsem k *Leninovi* a Andy mi všechno řekl.“

„Tak promiň.“ Vzdychna. Proč ho vůbec nezajímají její pocity? A proč ji mrzí, že ho nezajímají? Neměla by být ráda? Přála si přece co nejrychlejší, bezbolestný rozchod...

Raději se rozhodla debatu ukončit. „Kdy si vyzvedneš tu Vanilku?“

„Dám ti vědět. Nebo si ji chceš nechat, než mě vezmeš zpátky?“ Když se ostře nadechla, aby zaprotestovala, významně dodal: „Protože ty mě vezmeš zpátky, Nelo. Jsme pro sebe stvořeni. Je jen otázka času, kdy zjistíš, že mám pravdu. Vezmeš mě zpátky a budeme spolu bydlet ve mlýně. *Vím*, že spolu jednou založíme rodinu.“

Nela se zachvěla. Pocit úlevy a osvobození jí od rozchodu vydržel přesně čtyři a půl hodiny.

Vlastně už dávno věděla, že s Martinem ji čekají samé problémy.

Kapitola 3

Šéf pražského oddělení vražd Josef Bergman stáhl okno a pustil do kabiny vozu vůni ulic skropených aprílovou přeháňkou a večerní zpěv kosů. Bergmana zalila tetelivá radost, kterou však nezpůsobilo jenom jaro. Byl prostě šťastný. Jen tak.

A ta neobvyklá euforie mu trochu naháněla strach. Před sedmi lety se podruhé rozvedl a od té doby jeho soukromý život plynul beze změn. Bergman se nenudil;

o dostatek vzrušení a nečekaných zvratů se mu starala práce. Během těch osamělých let se sblížil s několika ženami, ale do žádné z nich se doopravdy nezamiloval. Nikdy nenechal vztah dojít tak daleko, aby mohlo přijít na přetřes společné bydlení nebo nedejbože ještě závažnější kroky. Nestál o dalšího člověka, který mu bude klást otázky jako „Kdes byl tak dlouho?“, „Proč jsi nezavola?“, „Proč nemůžu jít s tebou?“, případně „Ty se už zase budeš dívat na fotbal?“. Vyhovovalo mu spolužití s černým kocourem Diegem Maradonou, který se ho na nic neptal a nevyžadoval nic kromě dobrého krmení.

Jenže teď se něco měnilo.

Když se Bergman dnes ráno probudil a otevřel okno do deště, zacloumala s ním radost. Dobrých pět nebo deset minut se mu v šimravých vlnách rozlévala celým tělem a nakonec se mu teple a měkce stočila na hrudi. Těžko ji mohla způsobit jen vůně zoraných polí a navlhlého jehličí. Bergman probouzení přírody miloval, jistě, ale jaro v něm obvykle vyvolávalo spíš příliv energie než bláznivou euforii.

Co se to s ním tedy děje?

Žena, která ho takhle vyvedla z rovnováhy, byla o dva roky mladší a pracovala jako novinářka. Seznámili se, když před měsícem dělala reportáž z pražského oddělení vražd. Týden pozorovala Bergmana a jeho kolegy při práci. Zúčastnila se s nimi výjezdu do ubytovny na předměstí, kde jeden ukrajinský dělník ubodal k smrti kolegu. Bergman pak musel její článek autorizovat, takže se dvakrát sešli v kavárně.

Druhá schůzka už snad ani nebyla nutná, ale měl dojem, že se na ni Alžběta těšila stejně jako on.

Navrhl jí tedy další, nepracovní setkání, při kterém mu ukázala fotku svého dospělého syna, a on se pochlubil snímkem kocoura Diega. „Na mě nemáš, chovám tři kočky,“ zasmála se, a on ji v záchvatu nepochopitelné bezprostřednosti pozval na večeři na svůj statek ve středočes-

kých Kozích Horách, odkud dojížděl do práce do Prahy.

Když vystoupila z džípu, zabořila se po kotníky do bahna. Byl to test, protože obě bývalé Bergmanovy ženy považovaly přírodu za něco nečistého, rozpínavého a protivně svéhlavého, co je v první řadě třeba spoutat a zkrátit, a teprve pak se z toho možná lze jistým způsobem těšit. Bergman nechtěl spojit život se třetí ženou, která má v tomto směru zcela opačné názory než on.

Alžběta si otřela kozačku o ježatý trs loňské suché trávy a zasmála se.

„Nevadí. Bláto je čistá špína.“

Když tázavě povytáhl obočí, vysvětlila: „To jsme říkali jako děti. Přírodní špína je čistá špína. Jako malá holka jsem se občas v lese schválně vyválela v jehličí a hrstí borůvek jsem si umazala obličej.“ Alžběta si pečlivě otřela o trávu i druhou botu. „Připadala jsem si pak tak nějak... divoce.“

Snad to ani neměla říkat. Bergman se cítil jako štika na háčku, který ta žena-rybářka každou další větou přitahovala blíž a blíž ke břehu. Znepokojovalo ho to, protože si nepřál, aby mu znovu na někom záleželo tak moc jako na první a druhé ženě. Obě ho opustily – oficiálně proto, že je unavil věčný souboj s jeho náročným zaměstnáním, ale nejspíš hlavně proto, že nemohly vystát jeho potřebu svobody, ticha, samoty. Vylekalo je, že se bez nich dobře obejde, že se nebrání příležitostnému odloučení, ale naopak je s úlevou vítá.

I do vztahu s Alžbětou mu zasáhla práce. V Praze v uplynulých čtrnácti dnech dvakrát vraždil stejný pachatel, který s oběťmi po činu rituálně manipuloval, a Bergman potřeboval být rychlejší než on. Nechtěl ohledávat jeho třetí oběť, za žádnou cenu ne. Měli pár stop, vyslechli několik svědků, vyšetřování bylo rozjeté, ale stále scházel konkrétní podezřelý. Stačilo, aby Bergman na ten případ jenom pomyslel, a krev se mu vařila v žilách.

„Nemusíme se vídat, pokud nebudeš mít čas,“ prohlá-

sila bezstarostně Alžběta, když jí o sériovém vrahovi vyprávěl. „Já mám taky mraky práce. Prostě se ozvi, až se ti to bude hodit.“

Vlastně se chovala podobně jako jeho kocour Diego. I ten měl vlastní život, svoje povinnosti v polích a křovisících okolo statku, tajuplné pochůzky a cíle. S Bergmanem se rád setkal a užil si s ním příjemnou chvíli, ale dobře si vystačil sám.

A ještě někomu se Alžběta podobala: Bergmanovi samotnému. Chovala se stejně jako on ke svým bývalým partnerkám.

Měla ho ráda, jistě, ale zase tolik ho nepotřebovala. Vystačila si bez něj. Bylo to na jednu stranu příjemné... a současně zneklidňující.

Bergmana napadlo, že by možná bylo všechno jednodušší, kdyby se začala podrážděně nebo dotčeně vyptávat, *proč* se nemůžou vídat a *kdy* na ni zase bude mít čas, případně kdyby zdůrazňovala, co všechno s ním v nejbližších dnech chtěla podniknout nebo probrat. V takové situaci by přesně věděl, jak se zachovat. Stáhl by se do sebe a ubezpečil by se, že se pro život v páru vážně nehodí.

Jenže Alžběta byla jiná. A nejspíš právě proto to nakonec byl on, komu se stýskalo víc. Potřebuju ji vidět, uvědomil si dnes ráno, když se u okna opájel tím podivným štěstím. A když si pak zpíval ve sprše – něco takového neudělal dobrých dvacet let – byl už pevně rozhodnutý, že dnes zkrátka půjde s Alžbětou na večeři, ať si sériový vrah dělá, co chce. V kanceláři skončil před sedmou, a teď byl na cestě do vilové čtvrti na okraji Prahy, kde Alžběta bydlela.

Provoz byl k večeru už snesitelný a cesta příjemně ubíhala. Bergman zatáhl okno, zapnul přehrávač a začal poklepávat prsty o volant do rytmu příjemné jazzové melodie.

Hezkou chvíli mu překazilo zazvonění telefonu.

Kapitán Adam Daneš?

„Adame? Zapamatoval sis, že mi máš dnes večer volat,

jen když půjde o život, že jo?“

Chvíli poslouchal, pak zpomalil, vypnul přehrávač a přibrzdil u krajnice, aby se mohl soustředit jen na hovor. Z večere s Alžbětou nebude nic.

„Takže byl rychlejší než my,“ konstatoval s pocitem strašlivé prohry. Mohl tomu zabránit? Nezanedbal něco? Nedovolil náhodou, aby ho vztah s Alžbětou rozptýlil a svedl ze správné cesty? „Ve středních Čechách? Smrčina? A je to určitě ten náš? Hm. Ostříhaný vlasy.“ Volnou rukou vytáhl z přihrádky blok a tužku a udělal si pár poznámek. „Ten případ samozřejmě přebereme. Na Kadeřníkovi musí dělat jen jeden tým, jinak v tom bude guláš. Hned se vrátím do kanceláře.“

Musí se svým životem něco udělat. Vanda Soukupová roky doufala, že se jednoho dne stane něco, co ji vysvobodí, ale nedávno jí došlo, že dokud sama nezačne jednat, nic se nezmění.

V šestatřiceti letech žije se sedmnáctiletým synem, rodiči a babičkou pod střechou rodného domu. Ještě nikdy nebyla úplně samostatná. Měla za sebou jen samé chvilkové známosti, žádný muž to s ní nemyslel opravdu vážně. Jirí je její jediná šance.

Hlavně musí zařídit, aby se rozvedl. Sám přece musí vědět, že se k němu Vanda hodí líp než jeho žena. S ní by byl mnohem šťastnější.

Došla k zrcadlu a podívala se na svůj odraz, na pevné, husté světle hnědé vlasy a zelenohnědé oči. Měla pravidelné rysy a hezký lehce ohrnutý nosík, ale patřila k tomu typu žen, jejichž krása dosáhne svého vrcholu v osmnácti nebo dvaceti letech a pak už jen uvadá. Vanda kdysi bývala dívkou, po které toužili všichni spolužáci, a těžko si zvykala na váčky pod očima a vrásky nad horním rtem.

Šestatřicáté narozeniny už mají blíž k těm padesátým než ke dvacátým, pomyslela si, a naplnilo ji to smutkem. Splní si někdy sen o vlastním domě a šťastném manželství

s dobře zajištěným mužem, nebo bude už navzdýcky žít v područí příbuzných a jen sledovat, jak jí šednou vlasy a krása – její hlavní zbraň – se mění v obyčejnost?

Dokud ji Jiří chce, dokud po ní touží, měla by z toho vytěžit co nejvíc. Vždyť co je špatného na sobectví? Všichni úspěšní lidé musí být tak trochu sobci, protože jinak by svoje cíle podřídili potřebám jiných a nakonec by nedokázali vůbec nic.

Vanda si ještě odpoledne myslela, že dnes s Jiřím zkusí o rozvodu nějak taktně promluvit, jenže pak jako na potvoru jeho manželka našla v lese tu zavražděnou ženu. Volala mu celá rozrušená do auta, zrovna když si k němu Vanda v postranní uličce v Berouně přisedla, aby spolu vyrazili na večeri. Jiří se sice vymluvil na jednání a pokračoval v jízdě do restaurace, ale zbytek večera už nestál za nic. Vanda podrážděně odmítla kávu a sama navrhla, že pojedou domů. Nemělo smysl dál ho zdržovat.

Duchem byl u manželky.

Ještě by chybělo, aby se Olga nervově zhroutila. Jiří by se zase měl na co vymlouvat a Vanda by musela dál předstírat trpělivost a čekat...

Zrovna teď, když se konečně odhodlala vzít si, po čem touží!

Jindrový znala od dětství, a než se loni zapletla s Jiřím, měla dojem, že ji berou tak trochu jako adoptivní dceru. Jiří si nepřál, aby se provalilo, že jsou milenci. Z vesnice odjížděli výhradně každý svým autem a důvěrně se k sobě chovali jedině v pražské garsonce, kterou si po přestěhování na venkov držel jako pracovnu. Sliboval, že se rozvede, až na tom jeho žena bude psychicky a zdravotně lépe, až pominou problémy s podnikáním, případně až „nastane vhodná chvíle“. Ta ale stále nepřicházela. Naštěstí nemohl používat otřepanou výmluvu „až dcera odmaturuje“, případně „až z toho syn bude mít rozum“, protože s Olgou žádné děti neměli.

Pomohlo by, kdyby se jeho žena dozvěděla pravdu? Vanda byla čím dál pevněji přesvědčená, že ano. Jen se

musí postarat, aby poslem špatných zpráv nebyla ona sama, protože takový podraz by jí Jiří nikdy neodpustil. Musela mu slíbit, že o jejich vztahu nebude s nikým mluvit. Docela tu podmínku chápala, protože po Smrčině se drby nesly rychlostí světla. Podobně by to dopadlo, kdyby se svěřila některé přítelkyni z dostihového prostředí. Dcera trenéra chodí se ženatým majitelem koní! Taková senzace! Vanda zatím vydržela mlčet, v sázce přece byla její budoucnost, ale občas měla chuť alespoň zavolat do nějakého rádia a v přímém přenosu si anonymně postěžovat posluchačům. Dochází vůbec Jiřímu, jak těžké je pro ženu držet jazyk za zuby, když má problémy v lásce?

Kdyby Vanda pod přezdívkou Zenyatta19 neměla na internetu blog, ve kterém se vyznávala ze všeho, co nemohla říct nahlas, asi by se zbláznila.

Čtenáři blogu jí radili, aby manželce svého milence poslala anonym, takový ten tradiční dopis z písmenek vystříhaných z novin, ale Vandě takové řešení připadalo dětinské. Raději by měla zvolit sofistikovanější cestu, například Olgu proti manželovi mazaně popichovat... Mohla by na ni mít slušný vliv, vždyť se s Jindrovými roky přátelí a Olga jí důvěřuje.

Vanda otevřela dveře svého pokoje v podkroví, zastavila se na podestě a poslouchala, jak dole kriminalisté mluví s jejím otcem o ženě, kterou Olga Jindrová našla v lese bez známek života.

„No ano, byla tady. Když ji zabili, musela být zrovna na cestě na vlak. Představila se mi, ale já si její jméno nezapamatoval, nepřipadalo mi to důležité,“ říkal právě otec. „Jen co z ní vypadlo, že shání práci, už jsem si jí moc nevšímal. Zaměstnanec si pečlivě vybírám a upřímně řečeno si teď nemůžu dovolit platit další sílu. Tvrdila, že pracovala pro jednoho trenéra, kterého znám, takže jsem se k ní choval slušně. Požádal jsem dceru, aby ji provedla stájemi a uvařila jí čaj...“ Krátce se odmlčel. „Ale nic víc jsem pro

ni udělat nemohl.“

Kriminalista odpověděl tak tiše, že mu Vanda nerozuměla.

„Takže u sebe ani neměla doklady, když zjišťujete, kdo byla,“ odušil otec.

Opět nesrozumitelná odpověď. Vanda si na podestě podřepla v naději, že lépe uslyší. Dolů sejít nechtěla, protože by ji prozradilo vrzání schodů.

„Mohla to být loupežná vražda?“ zajímal se otec. „To těžko,“ odpověděl si hned sám. „Nebyla ten typ ženy, u které se dá předpokládat, že s sebou nosí cennosti nebo hodně peněz. Působila spíš dost ošuntěle.“

Vanda nespokojeně mlaskla. Vražda. To ta holka musela být tak neopatrná, že se cestou ze stáji nechala zabít? A když už se to všechno stalo, proč ji tam v lese musela objevit právě Jiřího manželka? Pozornost celé vesnice včetně Jiřího se teď upne na Olgu. Vandě bylo jasné, že se bude muset stáhnout do ústraní a řešení vlastních problémů odložit. Už zase.

„Případ zřejmě zítra přebere pražská kriminálka, ale pokud si na něco důležitého vzpomenete, dnes se ještě můžete obrátit na mě,“ říkal právě v přízemí jeden z kriminalistů. „Volejte na tohle číslo.“

„Proč pražská kriminálka? Jo on to vážně udělal ten úchyl z Prahy? Máme tady *maniaka*?“

Úchyl. Maniak. To ještě chybělo.

Vanda si uvědomila, že kdykoli teď za tmy půjde po neosvětlené úzké asfaltce k vesnici, bude se bát. A jak se asi cítí Nela, která koupila jejich mlýn? Před chvílí volala, že konečně poslala toho svého příšerného chlapa k vodě a že ode dneška bude v domě žít sama. Nevezme Martina zase zpátky, když se tu stala ta vražda?

Dole bouchly dveře a hlasy v obývacím pokoji zmlkly. Vanda podle kroků poznala matku.

„To je hrozný, jak tenhle dům smrdí,“ vybuchla Jana Soukupová v předsíni. Zřejmě vůbec nevěděla, že je v domě návštěva. „Cítím tady pot. Pot, chcanky... starý lidi.“

Byla to její obvyklá litanie, namířená především proti prababičce Kláře v podkroví. Jana Soukupová se těžko smířovala s tím, že když manžel prodal rodný mlýn, vzal si matku k sobě. Se starou paní to od toho dne šlo rychle z kopce a Jana by ji nejraději viděla v pečovatelském domě. Vařila jí a uklízela po ní, ale frustrace v ní sílila a občas vyubublala na povrch. Jana Soukupová pak útočila na všechny členy rodiny a vztekala se kvůli prkotinám, ovšem skutečný problém nikdy nepojmenovala.

„Jano,“ ozval se otec varovným tónem.

„V takovém smradu se nedá žít. Přijdu domů a chce se mi zvracet.“

„Jano!“

„Kdybys místo keců radši vynes smetí a umyl nádobí.“ Matka začala hlučně přerovnávat boty v botníku. Měla špatnou náladu jako ostatně skoro každý večer. Vanda často uvažovala, jak se asi otci žije se ženou, která je věčně nespokojená a nabroušená. Sama byla od dětství zvyklá, že každý kontakt s matkou může vést ke konfliktu. Máma byla zkrátka taková. Potřebovala, aby všechno bylo perfektní. „A jdi se podívat ven. Nějaký blbec nám už zase nechal stát auto přímo před bránou.“

Jeden z kriminalistů se rozhodl dát zakašláním najevo, že ten blbec je on.

„Máme tu policii,“ řekl téměř současně otec.

„Vážně?“ Matka okamžitě změnila tón. Vešla do obývacího pokoje. „Tak to pardon... pánové. Nesnáším, když nám lidi parkují u vjezdu. Kdyby to bylo policejní auto, tak by mě hned napadlo... ale není označené, takže jsem myslela...“

Někdo zavřel dveře do obývacího pokoje a téměř ve stejnou chvíli se za tenkou stěnou podkrovního pokoje rozkřičela prababička Klára.

„Zbláznila ses? Nechávat kočárek před obchodem bez dozoru! Já ti pořád říkám, že jsi nezodpovědná!“

Neznamenalo to, že má návštěvu; takhle v poslední

době komunikovala s lidmi ze své minulosti. Teď byla nejspíš duchem o sedmnáct let zpátky, když Vanda vozila syna v kočárku, anebo možná v ještě dávnějších časech, kdy byla čerstvou matkou Jana Soukupová. Od přestěhování ze mlýna strašně sešla.

„Ty máš vždycky svoji hlavu! Nemluv a raději mi najdi ty volavky,“ přikázala komusi neviditelnému prababička. „Kam se mi ztratily moje volavky?“

Z vedlejší místnosti vzápětí zaduněla rocková hudba tak hlasitě, až sebou Vanda trhla. Její syn zjevně odmítá přes tenkou přičku poslouchat prababiččinu samomluvu.

Vanda na podestě zavřela oči. Žije v blázinci. Může se jí někdo divit, že se odsud chce dostat?

Když o několik minut později zazvonil mobil a Olga Jindrová ji zvala na skleničku k *Leninovi*, bylo to svým způsobem vysvobození. Alespoň se dostane z domova.

„Potřebuješ se vypovídat. To chápu.“ Nasadila soucitný tón. „A kde je Jiří?“

„Zavřel se v pracovně. Prý hysterčím. Mám si vzít prášek.“

„Takhle by se k tobě neměl chovat, Olgo. Vždyť jsi našla zavražděnou ženskou! Měl by tě podpořit. Vyslechnout tě. Je to fakt necita.“ Choval by se Jiří stejně přezíravě, kdyby mrtvolu místo Olgy objevila Vanda? Je to důkaz, že už mu na manželce nezáleží? Vanda se na sebe podívala do zrcadla a pokrčila rameny. Škoda že s láskou nepřichází schopnost číst tomu druhému myšlenky. „Takže za půl hodiny *U Lenina*?“

Hodilo by se, kdyby si ten úchyl z lesa vybral za příští oběť Olgu Jindrovou, napadlo ji, když odkládala telefon. Byla to děsivá myšlenka, ale Vanda si s ní přesto ještě nějakou chvíli pohrávala. Může si přece představovat, co se jí zlíbí, tím nikomu neublíží.

***

O hodinu a půl později v sobě Vanda měla tři piva a řeči o zavražděné dívce už ji začínaly nudit. U jejich stolu už se zastavilo snad deset lidí a všichni se ptali Olgy na stejné věci: Jaké je najít mrtvolu? Bála se? O čem s ní mluvili policajti? Přišel do Smrčiny ten pražský sériový vrah? Hospodský zesílil televizi a plný lokál umlkl. Ve zprávách už zase mluvili o vraždě ve Smrčině a několik tváří se zvědavě ohlédlo po Olze, ale ona se k nim obrátila zády.

„Už se o tom nechci bavit. Asi jsem sem neměla chodit.“

„Nemůžeš se schovávat. Čím dřív lidem všechno pře-
vyprávíš, tím dřív ti dají pokoj.“

Olga kývla. „Máš pravdu. Sedět doma by bylo horší. Jiří je fajn, ale když se stane nějaký průšvih, neumí mi být oporou.“

Vanda cítila, jak jí do tváří stoupá horkost. Předstírala zájem o televizní obrazovku a přitom uvažovala, jak asi bude vypadat okamžik, kdy se Olga dozví pravdu. Kolikrát spolu ještě půjdou na pivo jako dobré přítelkyně, nebo možná dokonce jako matka s dcerou?

„Jiří má milenkou,“ pronesla změněným hlasem Olga. „Jsem si tím jistá, Vando. Ženská tohle pozná.“

Byla to tak náhlá změna tématu, že se Vanda zajíkla. „P-proč si to myslíš?“

Starší žena pokrčila rameny. „Nemyslím si to. Víím to. Jen jsem o tom ještě s nikým nemluvila. Má ženskou. Jen se mi ještě nepovedlo zjistit jakou.“

„J-jak dlouho to víš?“ vykoktala Vanda, hlasitě polkla jako nervózní začka u tabule a rychle vymýšlela výmluvu, která by jí umožnila vstát od rozpitého piva a odejít. Dokud si okamžik odhalení jenom představovala, v hlavě se jí líhl jeden plán odvážnější než druhý, ale teď by se nejraději odplížila do bezpečí.

„Začala jsem něco tušit těsně předtím, než jsem koupila Seagulla.“ Olga pokrčila rameny. „Vlastně jsem za toho

koně ty příšerné peníze vyhodila jenom z trucu.“ Začala bříškem palce otírat rosu z püllitru. „Jiří strašně zuřil. Koně byli vždycky jeho parketa. A nikdy předtím jsem si nekoupila ani boty, aniž bych ho předem informovala.“

Vanda málem vyhrkla: „Já vím,“ ale na poslední chvíli se ovládla. Jiří s ní „kauzu Seagull“ probíral mnohem častěji, než jí bylo milé. Vztekal se, že jeho žena utratila za koně spoustu peněz a začíná fušovat do věcí, kterým nerozumí. Co jí to napadlo za nesmysl založit si vlastní dostihovou stáj? Proč jí nestačí ta jeho? Jak teď proboha před lidmi vypadají? Nejspíš ho mrzí, že se včas nerozmyslel a nepořídil si toho koně sám, mínila Vanda.

Ryzáka Seagulla její otec před několika měsíci vydražil v Irsku pro známého, který si vzápětí koupil rozmyslel. Otec tak měl z aukce přiklepnutého koně za dva miliony, ale scházel mu majitel, který by za zvíře zaplatil. Nespolehlivý kupec začal rozhlašovat, že Seagulla nekoupil, protože je chromý, fáma se rychle rozšířila mezi ostatní majitele stájí a o koně nikdo další neměl zájem. Když už hrozilo, že si otec uřízne ostudu a vydražené zvíře bude muset vrátit, na scéně se jako spasitelka objevila Olga Jindrová. „Manžel se zmínil, že sháníte majitele pro dobrého koně,“ řekla. „Zaplatím za něj a nechám ho v tréninku u vás. Zrovna zakládám vlastní stáj. Budeme s mužem soutěžit, kdo z nás je lepší.“

Nějak se zapomněla zmínit, že její manžel, otcův nejbohatší klient, o tom vůbec neví.

Vanda byla ráda, že se řeč stočila k Seagullovi. Alespoň získala chvíli na uklidnění.

„Táta říká, že Seagull má na to, aby vyhrával velké dostihy,“ vyhrkla.

Olga netrpělivě mávla rukou. „Uvidíme. To je teď vedlejší. Co ten Jiří? Nevykládá se mezi lidmi něco? Nechci být poslední, kdo nic neví. Už jsem se dokonce snížila k tomu, že mu slídím v mobilu, ale je opatrný.“

Vanda si uvědomila, že by se bez těchto informací ráda

obešla. Zatěkala pohledem po Olžině tváři. Proč se svěřuje zrovna jí? Protože jí důvěřuje, nebo z přesně opačného důvodu?

„Rozvedla by ses?“ zeptala se hlasem, který jako by vůbec nebyl její.

„Rozvedla?“ Olga se zamračila. „Poslyš, zkus se do mě vcítit. Nemám děti. Roky sedím zavřená doma a starám se o administrativu firmy, kterou jsem sice vymyslela já, ale v chodu ji udržuje hlavně Jiří. Moji přátelé jsou skvělí, ale mají svoje děti, svoje životy. Jiří je pro mě –“ rozhodila rukama, „všechno. Dospěli jsme spolu. Vlastně vůbec neznám život bez něj... a ani ho poznat nechci.“

„V tom případě je lepší nic nezjišťovat, ne?“ vyhrkla Vanda a zoufale se rozhlédla po lokále, jako by hledala únikový východ. Na co by se tak vymluvila, aby mohla odejít?

„Není, Vando. Když budu předstírat, že se nic neděje, tak vlastně dovolím, aby se mi Jiří víc a víc vzdaloval. Než abych opatrovala prázdnou skořáčku toho vztahu, tak ji raději rozbiju, abych se podívala, jestli uvnitř ještě něco zbylo. Chápeš?“

„Ch-chápu. A když zjistíš, že už v té skořápce nic není, tak se rozvedeš?“

Tohle už jsem asi přehnal, napadlo Vandu. Olga se na ni pátravě zadívala. „Pak možná ano.“

Byl to hrozný rozhovor. Vanda se nemohla zbavit dojmu, že každé Olžino slovo je předem promyšlené a vyřčené tak, aby nelítostně zasáhlo cíl.

„Zamysli se. Možná jsi ho s nějakou ženou viděla,“ nadhodila Olga, „třeba na dostizích.“ Ze svého pultitru už otřela všechnu rosu a teď natáhla ruku k Vandině sklenici a ukazovákem na ni nakreslila otazník. Na vedlejší hranu přidala vykřičník. „Na konci loňské sezony jsem marodila se zády a moc často jsem Jiřího na závodě nedoprovázela. Nepřišel třeba do padoku s nějakou ženou? Mohl ji představit jako svoji známou nebo kolegyni...“

„Ne,“ hlesla Vanda a už té debaty měla vážně dost. Proč se vlastně s Olgou dál stýká? Když si začala s Jiřím, měla tohle přátelství uložit k ledu.

Olga pokrčila rameny. „Samozřejmě mě taky napadlo, že by mohlo jít o někoho tady ze vsi, ale pochybuju, že by se tu nevěra utajila. Určitě by se ke mně dávno něco doneslo.“

I samotnou Vandu překvapovalo, že k ní zatím oklikou nepřiletěly žádné drby. Nejspíš je to tím, že její otec trénuje Jiřímu koně a ona na nich jezdí. Když je někdo zahlédne, jak spolu ve stájích popíjejí kávu nebo si povídají na ulici, usoudí, že jde o práci. Zhluboka se nadechla a představila si, jak říká: „Ta žena jsem já.“

Tolik věcí by se tím vyřešilo...

Anebo také ne.

Jiří by nejspíš neunesl, že bez jeho svolení šla s pravdou ven. Je to jeho manželství, jeho problém. On musí rozhodnout, jak s ním naloží.

Jak moc mu na ní záleží?

Měla by stejně jako Olga prověřit, jestli jejich vztah náhodou není jen prázdná skořápka?

Představila si, jak na ni Jiří křičí, že ho zradila, a v tu chvíli věděla, že si hrdinství odpustí. Jestli chce dosáhnout svého, musí být spíš jemná a diplomatická než neomalená. Měla by zařídít, aby ji Jiří miloval tak moc, že se rozvede *dobrovolně*...

Takže co teď? Jak Olze odpovědět?

„Co myslíš?“ naléhala Olga. „Může mít Jiří ženskou ze Smrciny? Napadla mě samozřejmě naše Nela, vídají se s Jiřím skoro denně, ale ona působí tak bezelstně...“

„Dneska se rozešla s tím svým kutilem.“

„Myslíš, že to mohla udělat kvůli Jiřímu?“ Olga potřásla hlavou a hned si sama odpověděla: „Ne, nevěřím tomu. Je to krásná a milá holka, ale pořád jenom hospodyně. A Jiří je snob. Však sama víš, že obyčejným lidem říká *lůza*. Dodnes jsem přesně nepochopila, podle jakého klíče lidi rozděluje na ty lepší a na lůzu, nicméně vím, že

hospodyně mezi tu lůzu patří.“

Vanda sklopila oči. A co trenérova dcera, která kdysi chtěla být slavnou žokejkou, ale v osmnácti otěhotněla, ztloustla a skončila jako obyčejná jezdkyň? Je lůza, nebo lepší člověk? „K něčemu se ti přiznám a je to docela hnusný.“ Olga ji vytrhla ze zamyšlení. „Když jsem našla tu zavražděnou, představila jsem si, jak by se mi ulevilo, kdyby ta Jiřího milenka byla právě *tahle* ženská. Kdyby už bylo po ní, byl od ní pokoj...“

Vanda byla úplně v šoku, ale Olga se na ni našťěstí nedívala. Upírala pohled na druhou stranu lokálu, kde u stolu pro štamgasty seděla Vandina kolegyně ze stájí, jezdkyň Renata Francová. „A co támhle Renata? Párkrát jsem s ní Jiřího ve vsi viděla, a dokonce jsem mu v mobilu našla, že spolu telefonovali.“

„Jezdkyň je přece taky lůza,“ řekla Vanda a zasmála se. Kolegyni nikdy neměla moc ráda. „Nebo ne?“

Olga pokrčila rameny. „Jak já vlastně můžu vědět, co takovýho chlapa přitahuje?“

Když si později Vanda ten okamžik vybavovala, nedokázala si vysvětlit, proč zareagovala tak, jak zareagovala. Vůbec si tím přece nepomohla. Nezachránila si kůži, nebo pokud ano, tak jen na chvíli. „Renata s Jiřím vážně tráví dost času,“ vyhrkla, aniž by domýšlela důsledky svého tvrzení. „Ve stájích si často dávají kafe. Myslela jsem, že jsou přátelé, ale...“

Nedokončila větu, protože už věděla, že udělala chybu. Měla Olze buď povědět pravdu, nebo se držet verze, že nic neví. Proč takhle hloupě zalhala? Byl to nesmyslný zkrat. Prostě potřebovala přesměrovat pozornost na někoho jiného, zmírnit tlak, ale to si snad raději měla vymyslet báčorku o krásné neznámé z dostihového závodiště. Jak se zachová Renata, pokud na ni zhrzená Olga uhodí? Samozřejmě obvinění popře a možná i prohlásí, že pokud Jiří s někým ve stájích popíjí kafe, tak jedině – jaké překvapení – s Vandou! A co udělá Jiří, až mu manželka poví, jakého

brouka jí Vanda nasadila do hlavy? Bude zuřit. Půjde z něj hrůza jako vždycky, když se svět netočí přesně podle jeho představ.

Vandě se zpotily dlaně. Měla by si s Renatou promluvit a přiznat se jí, co provedla? Jenže tím pádem poruší slib mlčenlivosti, který dala Jiřímu. Nezbude jí nic jiného, než počkat, jak se situace vyvrbí.

Olga se dívala na opačný konec místnosti a drobnou tvář orámovanou pískově plavým mikádem měla najednou jako vytesanou ze žuly.

„Oli, já netvrdím, že ta žena je Renata,“ pípala Vanda, ale cítila, že už je všechno marné. „Říkám jen, že si s Jiřím občas povídají... nic víc. To tys mě dotlačila k tomu, abych na někoho ukázala prstem. Byla bych nerada, kdyby sis to špatně vyložila.“

„Myslím, že si to vykládám správně,“ řekla Olga tiše.

„Poslyš, nechci tu platit za drbnu. Nech si to pro sebe, prosím!“

„Uvidíme.“

Bylo to jako ve zlém snu. Vanda se nemohla ubránit pocitu, že právě odstartovala události, které se k ní dřív nebo později vrátí a udělají jí ze života peklo.

O půl hodiny později Vanda Soukupová usoudila, že je nejvyšší čas zaplatit a odejít domů. Rozhovor s Olgou se zadržával. I když se obě snažily, nedokázaly se bavit s obvyklou lehkostí.

Vanda zavadila pohledem o muže, který právě vstoupil do lokálu – hlavně ať to není Jiří! – a málem upustila půllitr se zbytkem piva. *Tomáš?* Neviděla ho roky, ale poznala ho okamžitě. Co tu dělá? Před několika měsíci zemřela stará Kimlová, jeho prateta, u které před lety trávil prázdniny. Zdědil její dům? Jak dlouho zůstane? A pokud se setkají, začne vytahovat staré záležitosti? Nenapadne ho třeba, že by ji mohl *vydírat*?

Každopádně mu bude muset dost věcí vysvětlit.

Jako by i bez něj neměla život dost zamotaný!

Byl to opravdu on. Rozhlédl se po místnosti, ale jejím směrem se nepodíval. Pak došel k výčepnímu pultu a řekl si o cigarety. Zezadu se na něj dívala a vzpomínala na dobu, kdy na několik týdnů rozšířil řady jejích ctitelů. Možná do něj byla i trošku zamilovaná, ale to jí nebránilo, aby se dál vídala i s jinými. Vždyť jí bylo teprve osmnáct. Ani on se netvářil, že by stál o víc než o občasnou půlhodinku ve vysoké trávě. Když se vracel do Prahy, slíbil, že se zase brzy objeví, ale vzhledem k okolnostem oba tušili, že to nemyslí vážně.

Pokud věděla, nepřijel do Smrčiny už nikdy. Až dnes.

„Drobné bohužel nemám,“ říkal právě. Měl hlubší hlas než kdysi a na temeni mu prořídly vlasy. Hodně přibral. Vypadal jako... zkrátka jako muž ve středních letech, kterým také byl. I s ní čas provedl hrozné věci. Nejlepší by bylo, kdyby se vůbec nesetkali, pomyslela si, jenže to se v tak malé obci, jako je Smrčina, dá těžko zařídit. Jak dlouho asi Tomáš zůstane? Až teď si všimla, že mezi dveřmi do lokálu přešlapuje okatá tmavovlasá pubertáčka, věrná kopie mladého Tomáše. Jeho dcera? Stojí v chodbě za jejími zády i Tomášova žena?

„Kdo to je?“ zeptala se Olga.

Vanda sebou při zvuku jejího hlasu trhla. „Ale... jeden známý z Prahy. Stará Kimlová, jak nedávno umřela, byla jeho prateta. Kdysi k ní přijel na prázdniny. Jen jednou. Chodili jsme spolu ven.“

Olga nemůže Tomáše Kimla znát, onoho léta ještě s Jirím ve Smrčině nebydleli; na louce nad řekou teprve vznikala základová deska jejich rozlehlé vily.

Tomáš se dal právě u pultu s někým do řeči a k Vandě zalétaly útržky jeho odpovědí. „Jo, jsem to já... Jasně, to už je pěkně dávno... Moje dcera... Jo, v Praze jsme bydleli... Ještě nevím.“

Olga do ní šťouchla loktem. „Přijel sem z Prahy jako ten sériovej vrah.“ Bylo na ní vidět, že se vděčně chytá pří-

ležitosti k odlehčení situace.

Vanda se rozhodla na její hru přistoupit. „Akorát že ten vrah by asi po vraždě nepřišel do hospody.“

„A proč by ne? Pod svícnem bývá největší tma, ne?“

Vanda ztěžka polkla. Zdálo se jí to, nebo Olga vyřkla poslední větu jiným, významnějším tónem? „Jak si ho pamatuju, neublížil by ani mouše,“ řekla na Tomášovu obhajobu.

„Lidi se mění.“

Opět ten významný tón. Ano, lidi se mění, Olga, vždyť i já se změnila z tvé téměř dcery v sokyni...

V tu chvíli se Tomáš otočil, schoval drobné do kapsy a rozhlédl se po zakouřené místnosti. Nejspíš hledá známé tváře, napadlo Vandu. Postavila půllitr na stůl a připravila se, že se na dávného známého usměje a zamává mu, ať mají trapnost prvního pozdravu a zvědavého okukování co nejdřív za sebou. Krátce na ní spočinul pohledem, ale než stačila zareagovat, nevzrušeně se odvrátil, s úsměvem pokynul někomu od vedlejšího stolu a zamířil k východu. Nepoznal ji.

Kapitola 4

Prokop Soukup byl zvyklý vstávat časně, takže když ráno zamžoural na budík a zjistil, že je půl páté, už se nepokoušel znovu usnout. Alespoň může v klidu nakrmit koně a vyčistit jim boxy. Dnes měla mít ranní službu Vanda, ale večer se vrátila z hospody *U Lenina* tak opilá, že se stěží držela na nohou. Prokop jí sám navrhl, aby spala o hodinu déle a přišla do stájí až na trénink.

Proč se asi tak zřídila? Vůbec se jí to nepodobalo; teď už ne. Prokop si umínil, že se jí mezi čtyřma očima zeptá. Žaludek se mu sevřel obavou, že by se jeho dcera zase mohla začít chovat jako kdysi.

Žena by tu ostudu nepřežila, napadlo ho.

Vanda už dlouhé roky sekala dobrotu, pila jen výjimečně, a když už, tak decentně. Prokop ji naposledy slyšel opilecky blábolit předtím, než v osmnácti počala dítě, aniž věděla s kým. V těhotenství a hlavně po porodu se postupně změnila k nepoznání; stala se z ní tichá a vážná žena, která se vzorně starala o syna, držela se po večerech doma a žila prací ve stájích.

„Kamarády vlastně ani nepotřebuju,“ prohodila kdysi, když se jí Prokop ptal, proč úplně přestala chodit do společnosti. „A chlapa taky ne. Stačí mi koně.“

Byl rád, že Vanda přestala flámovat a spát s každým, kdo o ni projevil zájem. Stala se z ní úplně jiná žena; najednou to byla přesně taková dcera, jakou si vždycky přál. V dobách, na které Prokop nerad vzpomínal, se jeho dceři ve Smrčině přezdívalo Obecní štetka. Věděl to a uvažoval, jestli svou ponižující přezdívku znala i Vanda, a hlavně zda se donesla i k její matce. Nejspíš ano. Sám neměl odvahu tohle téma doma nadhodit; o nepříjemných věcech se u Soukupů spíš významně mlčelo, než mluvilo. Prokop dokázal být tvrdý na podřízené i na koně, pokud to bylo potřeba, ale v soukromí šel raději cestou nejmenšího odporu.

S existencí nemanželského vnuka se na rozdíl od své ženy smířil snadno. No dobře, tak si o nich nějaký čas celá vesnice povídala, ale není to pořád lepší, než kdyby Vanda nezřízeně řádila dál a v nějakých devatenácti nebo dvaceti skončila třeba závislá na drogách? Takové věci se přece stávají, tak proč by to nemohlo potkat zrovna jeho dceru?

Takhle ji alespoň mají pod kontrolou, zůstala pěkně doma, pod rodnou střechou. Nemanželských dětí se dnes rodí možná i víc než těch manželských a Dominikovi určitě nikdo nepředhazuje, že je parchant, bastard, nebo jak se dřív dětem bez otce říkalo.

Prokop potichu vstal, oblékl se a nařídil manželce budík na půl sedmou. Dopoledne se obvykle starala o domácnost a do stájí přicházela na desátou, aby uvařila kávu.